

Gaál Viktor

A tea színe

Gaál Viktor
eddig megjelent regényei

TESTVÉREK
ARCHE - EGY BOSZORKÁNY SZERELME
VARÁZSERDŐ

GAÁL VIKTOR

A TEA SZÍNE

Gaál Viktor: A tea színe

www.gaalviktor.hu

© Gaál Viktor

ISBN 978-963-06-4447-1

ELSŐ KIADÁS

Budapest, 2008

Kiadja a TEKAPO

1111 Lágymányosi utca 7.

www.tekapo.hu

Felelős kiadó: Sziklai Péter

Szerkesztő: Simon P. Györgyi

Borítóterv: Klausz Andi

Készült a Gyomaikner Nyomda Zrt.-ben,

a nyomda alapításának 126. esztendejében

Felelős vezető: Papp Lajos vezérigazgató

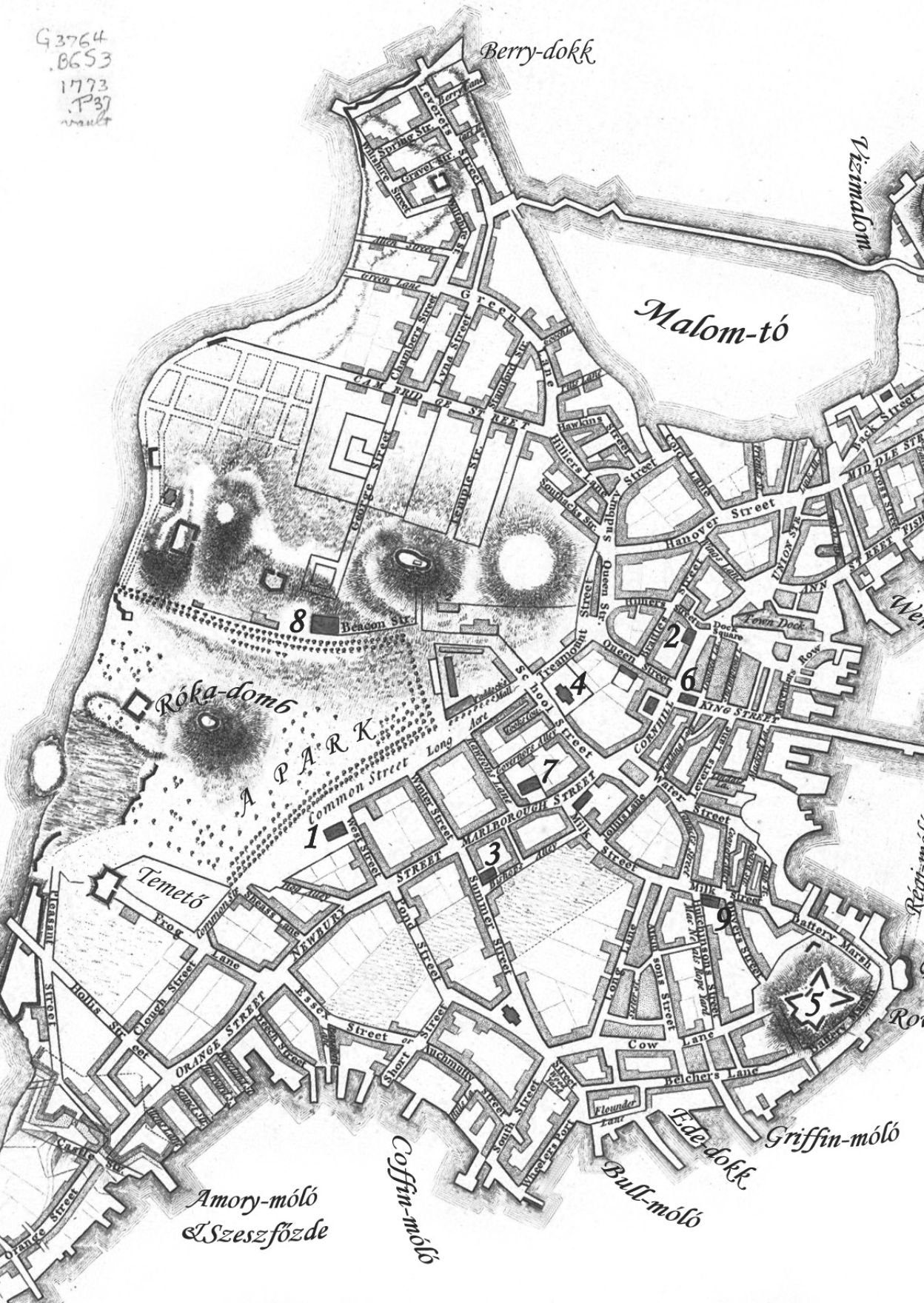
Tel.: 66/887-400

<http://www.gyomaikner.hu>

E-mail: knernyomda@gyomaikner.hu

Minden jog fenntartva. A kiadó engedélye nélkül tilos a könyv bármilyen módon történő másolása, terjesztése, beleértve a fénymásolást és az elektronikus adathordozó eszközöket is.

G3764
.B653
1773
.P37
vaukt

Berry-dokk

Vízimalom

Malom-tó

Róka-dombs

A PARK

Temető

8 Beacon Str

1

3

7

4

6

9

5

Amory-mólo
& Szeszfözde

Cofin-mólo

Bull-mólo

Ede-dokk

Griffin-mólo

Útmutató
a Kikötő és a Város
Fontosabb Épületeihez

1. a Teaház
2. a Queens Head
3. a Trinity Church
4. a Kings Chapel
5. az Erőd
6. a Városháza
7. a Kormányzó háza
8. Sir John háza
9. Sir E. I. Colston háza

A TENGERŐBŐL

Távolság Yárd-ban

110 220

440

660

Fél Mérföld

1.

Történt, hogy egy szokatlanul csendes téli éjszakán egy hírhedt holland csempészhajó egy angol kikötővárosba érkezett. A vitorlás az éjféle dagállyal, egy északkeletről támadó hóvihár előszelét meglovagolva futott be. Megvárta, hogy a vihar felzárkózzon egészen a fara mögé, aztán oly hangtalan libbent át a tengeröböl torkolatát vigyázó birodalmi sorhajók között, akárha kísértet lenne.

Az éjszaka leple alatt felúszott egészen a város félszigetéig, majd a kikötőtől ágyúlövésnyire bevonta viharvitorlázatát. Végül horgonyt vetett néhány hasonlóképp veszteglő halászhajó között, legénysége pedig visszabújt a fedélközbe a hideg elől.

Csak négy férfi maradt a tat végében.

Három élő, és egy vitorlavásznakba kötözött halott.

Egyikük sem szólt.

Csendben vártak.

A halott arra, hogy végre eltemessék, a három férfi meg a hajnal fényeire.

...

Mindössze hat óra leforgása alatt a vihar vastag hótakaró alá rejtett mindent, hogy aztán pirkadatra továbbálljon. A millió és millió hópehely háborítatlanul trónolt a cégerek és kémények tetején éppúgy, mint a fák csupasz ágain vagy a mólók végében. A házak és a hajók rezzenéstelenül várahoztak a félhomályban.

Imádom a hajnalt.

Néha még sötétben felkelek, kiülök a szobám ablakába, és várok. A ház csendes, a szolgák is alszanak. Elöttem a tündérfényben derengő háztetőik, jobbra az Erőd üres falai és az öböl

dombjai, aztán csak a nagy sötét semmi, az óceán. A láthatár lassan ragyogni kezd, először haloványan csak, majd bágyadt-rózsaszínbe vált, és tovább, élénk aranysárgáig. Mindig gyönyörű, mindig másilyen, ahogy kedvére változtatja színeit a hajnal. Végre aztán a napkorong felbukkan a messzeségben, és a fénysugarak követhetetlen gyorsasággal végigbukfenceznek az óceán fodrain, hogy egyetlen szeszélyes ugrással az ablakomban teremjenek, és elvakítsák álmos tekintetem. Ilyenkor csak behunyom a szemem és hallgatom, ahogy az árnyékok lassan bókolva az ajtótól egészen a sarkamig hátrálnak. A kikötő sirályai lassan ébredezni kezdenek, de amúgy csendbe zárkózik az egész öböl. Az odakinn horgonyzó hajók úgy sorakoznak egymás mellett a tükörsima vízben, akár ázsiai írásjelek a rizspapíron.

Olyan ez, mintha az álmaim véletlenül átcsúsztak volna velem a valóságba, ott keringenének körülöttem, a szempilláim, az ajkam simogatnák, hívnának a túlsó partra. Álom és valóság között lebegve szárnyaira emel ez az édes áramlat – elhiszem egy pillanatra, hogy valahol, túl a tengereken, tényleg létezik az az álomvilág. Én tudom. Én már jártam ott.

A napsugarakat nézem, amelyek egy gondolattal ezelőtt még Egyiptom piramisai fölött suhantak tova, most pedig oly kedvesen simulnak tenyerem hajlataiba.

Azt hiszem, ilyenkor pár pillanatra boldog vagyok.

Reggelre a sötétséggel együtt a hóihar is továbbállt a nyugati látóhatáron túlra, a nap bátoralan fényei fehér tetőkre és barna házfalakra találtak. Az ébredező város nyugalma nem tartott sokáig. Hamarosan lópatkók törték a havat, orosok csattogtak türelmetlenül. Ember és állat egyként párafelhőket eregetett; kinyitottak a boltok is, frissen sült kenyér és pecsenye illata áradt szét a téli levegőben. A város kora reggeli hangzavara furcsán visszhangzott a hóban. A kutyák ugatása, a lovak prüszkölése, az emberi kiáltások és a templomok harangjainak kondulásai mintha egyszerre lettek volna ott mindenütt – és sehol sem.

A csempészhajó ártatlanul ringatózott az öbölben horgonyzó többi bárka között, a reggeli kavarodásban senki sem figyelt fel rá. Pedig lett volna mit nézni a merész tervezésű kétárbocoson. 'Queen Maeve', hirdették büszkén a díszes, arannyal futtatott betűk. A hivatalos papírok szerint brit fennhatóság alá tartozott, és szőtteseket hozott Kairóból. Ezzel szemben a sokat próbált vitorlás árbocán néhány napja még holland zászló lobogott, gyomra pedig pár tarkabarka szőnyeg alatt száztizenkét ládányi kiváló minőségű teát rejtett.

Történetünk idején a tea méregdrága luxuscikknek számított, éppen ezért szemtelenül magas adókat vetettek ki rá világszerte – ami magától értetődő módon igen nyereséges vállalkozássá tette a csempészetet.

A vitorlás tatjából három férfi méregette a kikötő megbarnult faházait. A középső, baljában a díszes kapitányi kalappal, nagy műgonddal igazgatta a legújabb párizsi divat szerint készített parókáját. A mögötte álló két sűrűke köpönyeges alak majdnem oly rezzenéstelenül várakozott, mint a tatárboz tövéhez kötözött halott.

– Úgy hírlík, több teát isznak errefelé, mint bárhol másutt az egész bús Brit Birodalomban! – hümmögte a kapitány.

– Ne aggódj, Muir. Rendes népek ezek, meglásd – válaszolta egyikük. – Biztos vagyok benne, értékelni fogják vállalkozásunkat.

– Ajánlom is a kutyaütőknek!

A vándor erre nem mondott semmit. Sötét szemeiből nem lehetett kiolvasni semmiféle érzelmet, ő maga meg sem rezdült, csak a szél játszott ezüstfekete hajtincseivel. Arca ráncokkal barázdált, érett férfiarc; különös nyugalom sugárzott róla, amelyet csak katedrálisok faragott szentjein látni. Furcsamód, ha az emberek ránéztek erre a férfirra, mégis nyugtalanság vett erőt rajtuk, megmagyarázhatatlan késztetést éreztek, hogy hazasiessenek otthonaikba.

Muir kapitány parókája tetejébe húzta kalapját, hátrafordult, és parancsokat kiabált a fedélközbe. Pillanatokon belül matrózok hada lepte el a fedélzetet, horgonyt húztak, vitorlát bontottak, a hajó megindult a mólók felé. Elhaladtak egy sűrű halászhajó mellett, amely frissen ejtett bálnát húzott be a kikötőbe, aztán megcéloztak egy távolabbi dokkot, ahol újonnan elkészült vitorlás várta, hogy vízre bocsássák.

A város északi temploma ekkor kongatni kezdett. Harangjának érces hangja messzire szállt a hideg levegőben. A harmadik utazó egész idő alatt csak hallgatott, nem is mozdult a hajókorlát mellől. Csuklyája alól türelmetlen tekintet pásztázta a kikötő házait.

„A kikötőtől távolabb, délre...”

A csuklyás idegent nem érdekelték a kikötőnegyed utca fölél dőlő, vastag kéményű, apró üvegablakú faházai. Elhaladt a csapszékek és halárusok mellett, aztán egy kacskaringós úton délnek vette az irányt.

„...a Városházán túl...”

A vándor konokul törtetett előre a körülötte tolongó tömegben. Átkelt egy keskeny hídon, ahonnan aztán egy vásártérre ért. Egy cipóért cserébe segített kiadni a hóból egy elakadt szekeret, majd tovább folytatta útját. Az utcák közben egyre szélesebbek és rendezettebbek lettek – ami érthető, hiszen az épületek is egyre gazdagabb kereskedőházak voltak.

„...a Marlborough Street-re érsz, ezen kell menned, egészen egy díszes könyvesboltig...”

Balfelől, a háztetők felett, látni lehetett a kikötőben horgonyzó hajók árbocait. A csuklyás jó pár sarok után átvágott az út haván, végignézte a könyvesbolt kirakatát. Megvárta, hogy a közeli templom elüsse a délután kettőt, és csak azután indult tovább.

„...el sem tévesztheted; közvetlen utána egy kis utca nyílik, annak végében áll...”

Az utca takaros volt, nem túl hivalkodó. Az utazó az épületeket kezdte nézni. Elhaladt egy bútorasztalos, majd egy úriszabó és egy pék cégtáblája alatt, hogy aztán az utca végéhez érjen, ahol egy hosszan elnyújtózó fehér parkkal a háta mögött vidám külsejű épület várt rá. A szél vörösésbarna cégért lóbált a ház falán. A cégér egy teáskannát ábrázolt. Már messziről érezni lehetett a kiszűrődő teailleszt. Az utazó tekintete a teáskannáról az épület homlokzatára írt szövegre vándorolt.

„...a Teaház.”

Ahogy a csuklyás vándor benyitott, az ajtó felett apró rézcsengettyű jelezte jöttét. Odabenn jóleső meleg várta, a kandalló lángjai éhesen falták a fahasábokat. A kora délutáni időpont ellenére több tucat vendég bújtt össze a nyersfa asztaloknál; a díszes-fodros női ruhák és a gondosan megmunkált bútorok nem holmi közönséges népekről árulkodtak.

A helyiség közepén tornyosuló kandallótól jobbra fából ácsolt, sötétbarna pult húzódtott,

mögötte, a polcon díszes faládákban álltak a teák. A pult körül barna szoknyát és fehér inget viselő nők sürgölődtek. Olyan volt a hely, mintha mindent átítatott volna a tea, mintha minden egy árnyalatnyival barnább lett volna a kellenél, még a meszelt falak is...

A vándor hangtalanul becsukta maga mögött az ajtót, leült a pulttal átellenben lévő sarokba. Zsákját az asztala alá rakta, hátát a falnak támasztotta, kényelmesen kinyújtózott a székén. Pár másodpercig csak mozdulatlanul ült, majd keze elindult felfelé, és azok, akiknek megakadt a szeme a furcsa idegenen, most láthatták, ahogy hátratulja csuklyáját, és eltűnik az arca...

A vándor arca egy huszonéves fiú arca volt. Borostás, napbarnította arc a tél kellős közepén, de akkor is csak egy húszéves kölyök arca.

Mikor a fiú mellénye zsebéből ezüstpénzt húzott elő és az asztalra rakta, már senki sem figyelt rá, csak a mosolyogva hozzásiető felszolgálólány.

– Üdvözöllek a Teaházban! – mondta kedves hangon. – Mit hozhatok neked?

Egy másik felszolgálónő ekkor elejtette a kezében lévő csészét. A porcelán hangos csörömpöléssel tört szét a viaszozott fapadlón.

– Teát – válaszolta a vándor, és halvány mosoly jelent meg szája szegletében, ahogy a lányra emelte tekintetét. – Rád bízom, milyet, csak elég forró legyen!

A lány hamarosan visszatért; a teáskancsó legalább olyan fehér volt, mint odakinn a hó. És forró, jólesően forró az utazó elgémberedett ujjainak. A lány zavart mosollyal az arcán állt mellette, azt remélve talán, a köszöneten kívül mond neki valami mást is a fiú. Az utazó azonban hallgatott, a felszolgálólányra pedig már várt a többi vendég.

Miközben a fiú a teáskancsót simogatta ujjával, tekintete a lány nyomában haladva végigjárta az embereket. Először egy lila ruhás öregasszonyon akadt meg a szeme, aki a mellette lévő asztalkánál kavargatta a teát. Pár asztallal arrébb három előkelő hivatalnok értekezett, bizonyosan nagyon fontos dolgokról. Végül pedig a kandalló takarásában üldögélő aranyvörös hajú kislányra figyelt fel. A lányka jó, ha ötéves megvolt, mégis egy könyvet olvasott.

A fiú töltött magának a kancsó mellé készített csészébe, megszagolta, majd lassan kiitta a teát. Mikor végzett, falnak döntötte a fejét, és behunyta a szemét.

Sötét.

Hangzavar.

A teája illata.

A kancsó melege.

A folyadék lágy mozgása a kancsóban.

Forróság a torkában.

Hangzavar.

Édes utóíz.

Léptek. Közel.

Valaki kihúz egy széket.

Valaki leül.

Valaki az ő asztalánál ül.

Valaki eléggé pofátlan alak lehet.

A fiú kinyitotta a szemét.

A kislány ült vele szemben. Hogy ez ne legyen elég, hatalmas, smaragd zöld tekintete volt.

– Adj' isten! – mondta tettetett komolysággal.

– Fogadjisten – köszönt vissza az utazó mosolyogva.

- Engem Aninak hívnak. Vagyis Susannának, de azt a mamám nem szereti. És téged?
- Orinnak.
- És mit keresel itt?
- Hát, azt bizony nem mondhatom el.
- Hú! És miért nem? Még nekem sem?!
- Még neked sem.

A kislány éveinek kevés száma ellenére nagyon szépen, tisztán beszélt.

- Te biztos olyan nagyon titkos utazó vagy akkor, ugye?
- Jézusom, dehogysis!

– Aha! A nagyon titkos utazók is mind ezt mondják! – Persze mi másra számíton az ember egy öt éves-forma kislánytól, aranyvörös hajjal és smaragdzöld tekintettel, miután az minden habozás és büntudat nélkül csak úgy az asztalához ül? Látszott rajta, nagyon megöriült, hogy végre van valaki, aki szívesen beszélget vele, nem csak úgy tessék-lássék, pár szó erejéig. Az asztalra könyökölt, két kézzel, ahogy csak a gyerekek tudnak igazán, közben lábával ütemesen kalimpált. – Miért volt Elisha annyira zavarban, mikor visszajött az asztalodtól?

– Talán, mert túl idegen voltam neki. – A fiú, Orin, csészéje mögé rejtette az ajkán játszadozó mosolyt.

– És miért csak addig mosolyognak az emberek, amíg egymásra néznek? Nézd azt a bácsit meg a nénit az ajtóban! Éppen most búcsúzkodnak, és fülig ér a szájuk... De mindjárt elbúcsúznak, és akkor vége a mosolyoknak... Látod? Elfordultak, és máris nem mosolyognak!

Csönd.

- Ugye szereted figyelni az embereket?
- Jaj, olyan ostobák, néha nem is értem őket!

Ani önhatalmúan kisajátított széke mellett ekkor megjelent a fiatal felszolgálólány, Elisha.

- Ne zavarod a vendégeket, Ani!
- Nem zavarom – mondta Ani ugyanakkor, amikor Orin meg azt mondta:
- Nem zavar.

Elisha lesütötte tekintetét, magukra hagyta őket.

- Úgy látszik, tetszel neki! – suttopta Ani izgatottan Orinnak.
- Igen, úgy látszik.
- Ahá!

Csönd.

– Lehet, hogy szépnek tart? Pedig nem vagy az! Borzas a hajad, és olyan hosszú a fejed, mint az angyaloké a Biblia képein. Akkor biztos azért, mert te olyan utazó vagy, akiktől félni szokás. A szemed is zöld, mint nekem, ettől mindenki olyan gyanakodós lesz!

- Dehogy zöld! Az én szemem kék.
- Zöld.
- Kék.
- Tengerzöld.

Ani tovább kalimpált a lábával, és figyelte, ahogy Orin kiissza csészéjét. Nagyon gondolkodhatott valamin.

- Mondj egy mesét! – bökte ki hirtelen.
- Mesét?
- Igen, igen! Az utazók mindig meséket szoktak mondani! – bólogatott, majd gyorsan meg

is mondta, milyen mesét szeretne: – Legyen benne királylány, és messzi tájak, és igazi mese legyen, persze.

Királylány. Messzi tájak. A fenébe is!

– Miért éppen ez érdek? Nem akarsz inkább tündérekről meg sárkányokról hallani?

– A-a! Messzi tájak és legalább egy hercegnő!

Orin látta már, hogy nem menekülhet.

– A történet egy fiatal, szegény vándorról szól, aki a világot járva egyik kalandból sodródik a másikba. No és persze itt a te hercegnőd: gazdag, gyönyörű és unatkozik, egyébiránt épp a mese elején döbben rá, hogy értelmetlen volt egész addigi élete, hazugságok színpalái között élt. Egy fogadóban találkoznak, a világ végén, valahol Egyiptomban. Vannak ott tevék, egy csupa arisztokratakból álló társaság, bennszülöttek, és ősi romok a közelben. A karaván pár nap múlva készül útjára indulni.

– Azt hallottam, hogy a sivatagban éjszaka megfagy a víz, és a hold kétszer akkora, mint itt! – kurjantotta a kislány lelkesen.

Az utazó elmosolyodott. A közelben ülők némelyike úgy látta, mintha bólíntott volna, mintha azt gondolná, „Igen, valahogy úgy”. Akárhogy volt is, folytatta történetét:

– Szóval, itt vannak ők ketten. Csak neked megsúgom, hogy a fiú több tucatnyi szeretőt hagyott már maga mögött, és egyáltalán nem hisz a szerelemben, a gyönyörű hölgy meg túl bölcsnek gondolja magát ahhoz, hogy szerelmes legyen; de ezek végül is nem fontosak a történet szempontjából. Egyetlen pillanat, a tekintetük véletlen találkozása elég, hogy... – Az utazó itt egy pillanatra visszatartotta a lélegzetét. – ...hogy a hercegnő szenvedélyesen gyűlölni kezdje a fiút, aki viszont szó nélkül tűri a haragját. Kimondatlanul mindketten tisztában vannak vele, miről is van itt szó.

– Miért, miről van szó? – kérdezte a kislány. A szomszéd asztalnál ülő lila ruhás öregasszony csak mosolyogva bólíntott.

– A hercegnő idegesen utasítgatja bennszülött szolgálóit, sietteti a karaván vezetőjét, hogy minél hamarabb hagyják el a fogadót. A nemesek is egyre izgatottabbak, páran csatlakoznak hozzá, és vele együtt gúnyolódnak a fiún, aki csak ül magában az árnyékok között, miközben ír vagy rajzol a vele lévő kopott könyvbe, nem tudni pontosan, hogy mit. Az egyik tevé megellik. Két francia régész Ré isten közelben omladozó templomáról tart előadást, nagyon tudományosat.

A karaván útjára indul a Szaharába, hátrahagyva a Nílus oltalmazó vizét a romok és egy oázis bizonytalan ígéretéért. Az északi szél a tenger halvány, sós illatát hozza magával, a sivatag első látásra teljesen kihalt, az egyetlen élő dolog a karaván hosszan kígyózó vonala. A dűnék felszínén olyan hullámok feszülnek, mint amilyen az ujjbegyeden a bőröd rajzolata. És csend van, embertelen csend, melyet hiába próbálnak elnyomni az utazók ideges kurjantásaikkal.

„Milyen furcsa”, zárkózik fel a fiú egyszer csak a hölgyhöz. „Milyen furcsa, hogy legtöbbször nem a személy, hanem a helyzet miatt leszünk szerelmesek... és gyűlölni is ugyanígy gyűlölünk”, mondja, majd maga mögött hagyja a hercegnőt, akitől egy kétségbeesett pillantáson kívül másra már nem telik.

Megszentelt romokhoz érnek; az oázist az élők már rég ráhagyták az istenekre. A karavánnak sikerül még naplemente előtt táborni. Az archeológusok és pár érdeklődő arisztokrata lelkesen vizsgálgatják a templom hatalmas oszlopait és a piramist. A szolgák közben felhúzzák a sátrakat. Nagy, szép díszeseket a nemeseknek, és néhány kisebbet a többieknek.

És akkor újra ott a fiú. A homokban ül, a piramist nézi, illetve sokkal inkább azt, ahogy a lenyugvó nap fényei vörösre-aranyra festik a sötét kőfelszínt. Egyszer csak megérkezik a hölgy is, szőnyeget terít melléje, és ő is leül.

„Milyen lehet onnan fentről, a tetejéről nézve a sivatag?”, kérdezi a fiút.

„Én is ezen gondolkodom.”

Együtt nézik tovább a titokzatos építményt.

„És mit keres egy ilyen fiú itt a világ végén?”

„Gondolom, ugyanazt, amit egy ilyen drága hercegnő.”, mondja a fiú. „Válaszokat.”

„Hm...”, a hercegnő ekkor először a fiúra mosolyog. „Engem azért küldött a király, hogy meggyógyuljak... beteg vagyok, azt mondják... de valójában csak távol akar tudni magától, hogy ne kelljen szégyenkeznie miattam a birodalma előtt. Nem is sejt, hogy nekem tett szívességet veled. Én az életem elől menekülök.”

„Ez tetszik”, mondja a fiú. „Én ugyanis éppen mostanában jöttem rá, hogy a menekülés haszontalan. Előbb vagy utóbb, de szembe kell néznünk önmagunkkal.”

„Igen, tudom. De legalább erre a kis időre szabadnak érezhetem magam.”

A fiú megrázza a fejét.

„Nem, ez nem igaz. Te csak pillanatnyilag megfeledkedtél a rabságodról.”

A hölgy felsóhajt.

„Éppen ezért gyűlöllek. Mert rád nézek, és minden pillanatban ezzel kell szembesülnöm. A szabadságoddal.”

Egy ideig csak ülnek ott. Aztán a fiú feláll, otthagyja a hercegnőt, és a piramis felé indul.

Mikor visszatér, már nem maradt sok a napból a dűnék mögött. A szőnyeg üres; egy új sátor áll a közelben; apró, formás lábnyomok sora vezet a szőnyegtől a sátorig.

Az éjszaka tényleg nagyon hideg, a hold pedig hatalmas, ragyogó sarlóként függ a sátrak felett, milliónyi csillag udvarol neki. A fiú csak áll egy ideig a lábnyomokat nézve, majd elkezd összetekerni a szőnyegét...

Orin szava elakadt, tekintete a kislányra villant. Ani szeme tágra nyílt, egy messzi, hatalmas holdsarló fénye csillogott benne.

– És aztán? Aztán mi történik? A fiú megmászta a piramist, ugye, ugye?

Orin zavartan elmosolyodott, körbenézett. Egyszerre volt bajos és szórakoztató ezeknek a népeknek mesélni. Mikor nyilvánvalóvá vált, hogy egy kényes rész következne, néhányan idegesen fészkelődni kezdtek. Nem bírták az efféle dolgokat. Ugyanakkor már legalább féltucatnyian figyeltek a fiúra, hallgatták a történetét, beleértve Elishát is. A lány Orin tekintetét magán érezve összeresztette, gyorsan útjára sietett. Egy közeli asztalnál ülő férfi nagyot nyelt, és belekortyolt rég kihűlt teájába.

– Mikor másnap reggel felkel a nap, sem a vándort, sem a hercegnőt nem találják sehol –

oldotta meg Orin a kínos helyzet, tekintete közben óvatosan járt körbe. – És igen, megmászta a piramist.

Csönd ereszkedett a közelben ülőkre. Nem érezték szükségét, vagy nem merték kimondani, amit végül Ani fogalmazott meg:

– Ez még nem kész történet! És mi történt aztán, hogy a fiú meglátta a sátrat meg a lábnymokat? – A kislány itt dacosan felszegezte az állát. – Tartozol nekem egy történettel!

– És aztán elváltak útjaik, és mindketten boldogan éltek, amíg meg nem haltak! – Ezúttal egy másik felszolgálónő állt meg Ani széke mellett. Vékony, kecses teremtés volt, haja felkötve, ahogy Elishának is, a hajpánt takarásában inkább csak sejteni lehetett haja vörösségét. Az első pillanatban látszott rajta, hogy rendkívül zavarban van.

Orin talányosan nézte őt.

– Késő van, elég volt mára! – intett a nő Aninak. Nem mert, vagy csak nem akart a szakadt köntösű utazóhoz szólni.

– De Orin még tartozik nekem egy történettel!

– Sipirc!

A fiú elgondolkodva nézte, ahogy a nő a kandallóhoz kíséri a kislányt. Ani durcásan nézett fel a nőre, de a következő pillanatban Elisha jelent meg mellette, kézen fogta, és eltűnt vele a kandalló mögött nyíló átjáróban. A felszolgálónő harmadik társukkal kezdett beszélgetni.

Orin összevonta magán köpönyegét, lopva körülnézett. Hallgatói udvariasságból elfordultak tőle, egyedül a lila ruhás öregasszony figyelt még rá.

– Nagyon szép mese volt – mondta bátorítón. – Ritka errefelé az ilyen bájos történet. Ha kedve támad máskor is mesélni, én nagyon szívesen meghallgatom.

Orin várt, sötétedésig, majd még tovább, egészen estig, mikor hét óra tájt, szinte varázsütésre, az emberek csoportosan távoztak, és már csak néhány vendég maradt. Ekkor aztán összeszedte magát, odaállt a pult elé, és azt mondta:

– Szeretnék itt dolgozni!

A pult túloldalán a harmadik felszolgálónő ült, az aznapi bevételt számolta. Láthatóan ő volt a legidősebb társai közül, és feltehetően ő vezette a Teaházat. Lerakta a kezében lévő tollat, és végigmérte a fiút, inkább csak megszokásból, ahogy idegeneket szokás.

– Sajnálom, de mi négyen is elegen vagyunk itt – válaszolta. – Nagyon kedves tőled. Ha gondolod, ajánlhatok más helyeket, ahol elkel a férfikéz.

A fiú azonban nem tárgított. Minden ekkorra tartogatott nyugalomával lassan a pultra fektette mindkét tenyerét, és azt mondta:

– Ez nagy tévedés lenne. A világnak ezen a felén ugyanis én értek a legjobban a teafőzéshez.

Addigra már a Teaház többi alkalmazottja is ott volt mellettük. A legfiatalabb lány, Elisha izgatottan állt a nő mögött. A vörös hajú felszolgálónő a kandalló mellől figyelte, miként alakul a beszélgetés. Végül előkerült egy fiatal férfi is, fehér ingben és barna mellényvel. Orinnál jó fél fejjel magasabb volt, szeplős arcú, keménykötésű. Eddig a használt csészéket és kancsókat mosogatta; Orin kijelentését hallva kételkedő arckifejezéssel törölte kezét egy konyharuhába.

A fiúval szemközt álló nő érdeklődve vont fel íves, sötét szemöldökét. Láthatóan meglepte a furcsa fordulat. Lassan levette a haját hátrafógó fejdísz, ébenfekete hajzuhatag omlott a vállaira.

– Ez után felkérés egy keringőre, fiatalúr! – mondta. Ujjaival szórakozottan végigpörgette az előtte heverő füzet lapjait, majd a pult mögött sorakozó felszerelésekre mutatott. Tekintete a fiúéba mélyedt. – De ha nem győzől meg, te fizeted a teát is!

Orin biccentett.

– Áll az alku!

A fiú lekanyarította válláról köpönyegét. Ekkor érte az odabenn lévőket a második meglepetés: Orin az elnyűtt köpeny alatt makulátlanul tiszta fehér inget, hímzett mellényt, és a világnak azon a táján igencsak szokatlan, bő, sűrű nadrágot viselt.

– És mit fogsz főzni nekünk? – kérdezte a barna mellényes férfi egy gyanakvó pillantás kíséretében. – Remélem, nem akarsz a legjobb minőségű teánkat pocskékolni!

Orin tekintete végigmérte a férfit, de úgy,

hogy megállt az idő egy pillanatra, és

később sokat gondolkodtak azon,

amit ezután mondott:

– Arra nem lesz szükség. A sajátomat használom.

A fiú hátizsákjából nyersfaszín, lakkozott ládika került elő. Orin a pult mögé ment, végignézte, minden megvan-e, amire szüksége lesz. A többiek kutató tekintetétől kísérve először is friss fahasábokat rakott a lassan elparázsló kandallóba. Már korábban észrevette ugyanis, hogy a kandalló pult felőli oldalán kiképezett hosszú vaspadkán forralják fel a teavizet. Ezután végignézte az összes főzőedényt, és végül egy vastag falú kínai porcelán mellett döntött. A vizet a Teaház hátsó helyiségében álló hordókban találta meg, és hosszasan kóstolgatta, mielőtt odarakta volna felforralni.

– Ügyes légy! – súgta neki Elisha.

Mialatt a víz melegegett, ő helyet csinált magának a pulton, és felsorakoztatta mindazt, amire szüksége volt: egy porcelán kannát, melynek belső falát már szinte feketére színezte a tea; egy másikat, melyet alaposan tisztára súrolt, hogy az kívül-belül hófehéren csillogott. Mikor csak fémkanalakat talált, felsóhajtott, és hátizsákjából hosszú fapálcikák kerültek elő – az egyik vékony, fésűszerű részben végződött. Utolsónak egy finom szövésű zsákocskát szedett elő, amit a tisztára mosott kancsó tetejére helyezett.

– Hohó, egy igazi szakértővel van talán dolgunk! – mondta a férfi cinikusan. Miután mindhárom nő csak hallgatott, a legidősebb is az útból félrehúzódva figyelt, nyeregben érezte magát, mert kiállt a kandalló elé, s a Teaházban maradt pár emberhez fordult: – A figyelmüket kérem, tisztelt vendégeink! Ez a fiatalember azt állítja, ő főzi a legjobb teát a világon. Felkérném hát Önöket, ítéljék meg, igazat mond-e! A kóstoló természetesen ingyenes, hisz miért kérnénk érte bármit is?!

A bejelentést követően már nemcsak négy, de vagy tucatnyi ember állta körbe a pultot, és hamarosan izgatott zsvaj bontakozott ki. A hollóhajú felszolgálónő neheztelve nézett a férfira, de nem szólt semmit. Voltak, akik a fiút próbálták faggatni, hogy honnan jött, és mi olyat tud a teafőzésről, amit más nem, míg két kereskedő-forma úr egyenesen fogadást kötött a készülő teára. Orin nem szólt egy szót sem, elszántan rendezgette maga előtt a csészéket, és csak néha pillantott fel, akkor is jobbára a három fehéringes nő valamelyikének a tekintetét keresve. A két

idősebb türelmesen várta, mi sül ki ebből, Elisha pedig, a legfiatalabb, leplezetlen érdeklődéssel követte a fiú minden mozdulatát.

– Szóval, miféle tea készül? Nem túlzás azt állítani, hogy maga főzi a világon a legjobb teát? Ugyan mitől lenne az egyik főzet jobb, mint a másik? Honnan van ez az érdekes ládika? Mit mondott, mi is a neve, fiatalúr? – kérdezték az emberek.

Mikor a víz végül felforrt, Orin leemelte a tűzről, és félrerakta kicsit. Ezután óvatosan kinyitotta ládikáját. A köréje gyűltek orrát telt aromájú teaillat csapta meg, jó páran önkéntelenül is mély lélegzetet vettek.

A fiú kanalat formázott bal tenyeréből, és abba mérte ki a teafüvet. Az emberek mintegy varázsütésre elhallgattak, és kíváncsian nyújtogatták a nyakukat, vajon miféle tea is van a tenyerében.

Orin azonban gyorsan becsukta a ládikát, a teafüvet pedig a tiszta kancsó tetején lévő zsákocskába szórta. Következőnek a zsákocskában lévő teára öntötte a gőzölgő vizet, de egyáltalán nem sokat, csak éppen hogy a tealevél-darabkák átnedvesedjenek. Leszedte a zsákot, és gyorsan a másik, elsötétedett falú kannába öntötte tartalmát, az immár nedves tealeveleket. Ezután színtülig töltötte forró vízzel ezt a második kannát, és az egyik fapálcikával kevergetni kezdte a főzetet.

– Remélem, a tea is olyan jó, mint amennyire körülményesen csinálod! – jegyezte meg a barnamellényes férfi. Néhányan kurtán nevettek megjegyzésén.

– Jaj, Liam, hagyd már! – bökte oldalba Elisha a férfit. A többiek tágra nyílt szemekkel, izgatottan sugdolódzva figyeltek tovább.

Orin csak egy grimasszal válaszolt, nem ért rá lustálkodni: tiszta vízzel kiöblítette az első kancsót és a zsákocskáját, majd újra a pultra helyezte őket, úgy, ahogy az előbb is. Mikor ezzel megvolt, visszatért a készülő teához. Kezébe vette a fésűszerű pálcát, és azzal keverte tovább az italt, úgy, hogy a pálcá fésűs végét néha a kanna aljához nyomta. Ezt a műveletet jó párszor megismételte. Ezután a pult túloldalán felsorakoztatta a csészéket, és közéjük helyezte a zsákocskával letakart üres kannát.

– Egyre érdekesebb!

– Mit vacakol itt, csak minket akar elkápráztatni veled!

– Emelem a tétet, ez biztos különleges tea lesz!

– Ugyan már, a tea az csak tea!

– De komolyan, árulja már el, fiatalúr, mi készül?

Közben eltelhetett két-három perc is. A fiú kivette a fésűs pálcát, és egy rendes pálcikával kevergette tovább az immár igencsak teaszerű főzetet. Végül a kanna fölé hajolt, megszagolta, és ekkor úgy döntött, hogy elkészült. Áttöltötte az üres kannába a felettebb csábító illatú italt, majd eltávolította róla a tealevelekkel megtelt zsákocskát, és egy fedővel letakarta.

Nem szólt semmit, csak félszegen elmosolyodott.

A tekintetek körbe-körbe jártak, az emberek csendben álltak a kanna túloldalán.

– Hát akkor lássuk, mire voltál elég! – mondta a barnamellényes, immár jóval óvatosabban. Megfogta a teáskannát, és teletöltötte a pulton sorakozó csészéket.

A Teaház mécseseinek fénye aranyló színű, tiszta főzetben tükröződött vissza, és ahogy az emberek sorra felsóhajtottak, a telt, selymes-édes illat szinte láthatóan terült szét a helyiségben. A kezdeti izgatottság ekkorra már semmivé foszlott. A vendégek csendben, egyesével vették el csészéiket.

Orin látta, hogy a megtermett férfi, Liam megpróbálja egyetlen hajtásra kiinni csészéje tartalmát, hogy minél hamarabb eltüntesse az italt, az ő ténykedésének bizonyítékát. Félúton azonban megakadt a lendülete, elgondolkodva eresztette le a karját, és még sokáig meredt maga elé. Egy hölgy olyan félreérthető hangon nyögött föl, hogy a mellette álló két úr zavartan hadarva az asznapi havazásról kezdett beszélgetni. A vörös hajú nő az árnyékok közé húzódott, így Orin inkább csak sejtette, semmint látta, hogy a könnyeit törülgeti.

A fiú mosolyában már ott játszadozott jókora adag elégedettség is. Keresztbe fonta karját, a zsákokat tartó polcnak dőlt, és szenttelen nyugalommal figyelte, ahogy átszellemült arcú, békésen mosolygó emberekkel telik meg a Teaház.

Orin mellett ekkor megjelent az ébenfekete hajzuhatag, a nő az utolsó maradt csészéért nyúlt. Tekintete gunyorosan csillogott, orrcimpái megremegetek, ahogy beleszagolt a főzetbe.

– Érdekes – csak ennyit mondott. A csésze az ajkai előtt, de nem ivott belőle. Az emberek arcát vizsgálta. – Úgy látom, ideje megbeszelnünk a részleteket. Az én nevem Somerset.

– Engem Orinnak hívnak.

– Hm... Miféle főzet ez?

– Egyszerű oolong. – A fiú megvonta a vállát, és továbbra is a vörös hajú nőt nézte, ahogy az árnyékok közt a könnyeit törülgeti. – Bizonyos szerzetesek isszák Kínában, mert segíti őket az elmélyülésben. De sokkal fontosabb, hogy ahol én tanultam, ott úgy tartják, kilenc alapszabálya van a teakészítésnek. Ezek közül az egyik, hogy a folyadéknak nem szabad fémmel érintkeznie. A Kína-beliek szerint a tea tele van chi-vel, életerővel, amit a fémek viszont elűznek belőle.

Somerset biccentett, de látszott az arcán, fenntartással kezeli a fiú magyarázatát.

– Nem tudhatom, bölcs döntés-e felvennem még egy embert csak azért, mert valamiféle különleges teával állít be ide, de... tetszik nekem, ahogy bánsz az életed dolgaival.

– Nem kérek sokat – vágta rá Orin. – Feleannyi elég, mint amit a többieknek fizet.

– Hm! – Somerset tekintete az árnyékokba bújó felszolgálónőre villant. – Nos, az bajos lenne, mert Maya például ingyen dolgozik nekem.

A pult túloldalán ekkor megjelent az egyik üzletember. Arca egészségesen piroslott, boldogan számolta a kezében lévő pénzt, a fogadás nyereseményét.

– Mennyiért adja azt a teát, fiatalúr?

A fiú megrázta fejét, ruhája ujjába rejtette a ládikát.

– Nem eladó.

– Ó! De azért egy pohárkával kaphatok még?!

Orin ugyanazzal a zavarba ejtő pillantással mérte végig a férfit, amellyel az előbb Liamot is.

– Sajnos elfogyott – mondta, bár a kancsó alján biztos akadt volna még egy csésze tea.

– Na most, gondolom, nincs hol aludnod – mondta Somerset Orinnak, miután újra ketten maradtak.

– Bizony nincs.

– Ha gondolod, éppenséggel volna egy üres padlásszobám, Elisha szobája mellett. Fizetni nem sokat tudok, de szállást és ételt kaphatsz bőven. Hanem csupán teafőzésre nem veszeklém fel. Remélem, bírod a kemény munkát, és tudsz segíteni Liamnak a favágásban, egyéb férfimunkákban is!

Orin nem gondolkodott sokáig.

– Természetesen.

Somerset rézkulcsot húzott elő köténye zsebéből, Orinnak adta. Az apró fémdarab szenttelen melegséggel simulat a fiú tenyerébe.

...

– Mondd csak, Elisha, te miként kötöttél itt ki? Mióta vagy itt? – kérdezte Orin, miközben felfelé kaptattak a Teaház padlására vezető lépcsőn. Az épület háromemeletes volt, a padlást is beleszámítva. Az első emeleten a teákat tartották, a másodikon egy ételtároló volt, és Somerset lakott. Elisha alakja a kezében lévő gyertya fényénél bizonytalanul imbolygott a fiú előtt.

– Ó, már az idejét sem tudom, Orin kedves! Somerset néném vett magához, miután édesanyámat elvitte egy járvány. Apám aztán idővel elhagyott. – Elisha ezt úgy mondta, mintha egy gyermekverset idézne, Orin meg is ütközött rajta.

– Akkor ez az otthonod? És Somerset nevelt fel téged?

– Bizony. Drága jó néném a legsodálatosabb ember a világon, majd meglátod!

– Ez tetszik – mondta Orin. – Remek lehet egy teaházban élni.

– Hát ez igaz, de azért ideje lenne már férjet találnom magamnak, szeretnék saját családot alapítani.

Miközben beszélgettek, felértek a padlásra; ahogy Elisha magasba tartotta a gyertyát, Orin pár lépésnyivel beljebb két faajtót pillantott meg. A két helyiséget jószérivel csak pár fapalánk és a vastag kémény választotta el. A szobát, melyet Orin kapott, nem lakta senki. Elisha örvendezett, hogy így végre nem neki kell takarítania azt is.

Orinnak nem telt hosszú idejébe felmérni új lakhelyét – egy szúette asztalon, pár halomba rakott rozoga széken és rongydarabon kívül nem talált egyebet. Elisha persze azonnal a segítségére sietett, feltörölte a padlót, és adott Orinnak gyertyákat, meg egy vastag takarót is. A lány ezután megmutatta a saját kuckóját, mely kifejezetten otthonosnak volt mondható: a falakat lepedők fedték, volt egy ruhásszekrénye és saját tükre is.

És Elisha szobájában mindenütt gyertyák álltak.

Így történt, hogy Orin, az utazó a megérkezését követő éjszakán máris saját szobájában hajthatta álomra fejét. Az Elishától kapott takarót a kémény mellé terítette, miképp a lány is oda tolta a saját ágycát a másik oldalról. Így a lenről jövő meleg megvédte őket még a leghidegebb éjszakákon is. A fiú hátizsákját a feje alá rakva, köpönyegével takarózva szorosán a kémény mellé bújott, és aludni készült. Lefekvés előtt még egyszer kilesett az apró padlásablakon, gyönyörködve nézte a várost, ahogy a holdfénytől szikráztak a hólepte háztetők.

– Alszol, Orin? – hallotta ekkor Elisha hangját a fapalánkokon túlról. Bár nem láthatta a lány arcát, már a hangjából is érezni lehetett, ahogy visszafojtja odaát a lélegzetét és fülel.

– Nem, még nem.

– Hogyan végződött a történet?

– Melyik történet?

– Amit Aninak kezdte mesélni, de aztán nem merted befejezni.

– Hm... Ennyire nyilvánvaló volt?

– Igen.

– Fenébe is!

– Tehát?

– Na jó. – Orin elhelyezkedett a fekhelyén. – Ha jól emlékszem, ott hagytam abba, hogy a vándor visszaérkezik a szőnyegekhez, és nem találja sehol a hercegnőt. Ott áll viszont a közelben egy sátor, és a homokban ott vannak az árulkodó lábnyomok.

– Igen.

Orin az ablakon beszüremelő holdsugarakba meredt. Tenyerét a kéményre helyezte, tűnődve simogatta a durva felszínű, de éltetően meleg téglákat.

...

– A vándor lassan feltekeri szőnyegét, de nem a magányos sátor felé indul, hanem elmerül a tábor hangosan mulatozó sokaságában. Lassan körbejár mindent, a bennszülött teherhordók csoportját, akik furcsa, torokhangokból álló nyelvükön boldogan énekelnek a tűz körül, amiért megérkeztek az oázisba, és nem kell tartaniuk a sivatag veszélyeitől. Az archeológusokhoz megy, akik póznákra aggatott lámpások fényénél még késő este is egy kutyaszerű szobrot tanulmányoznak, azt hangoztatva, megtették az évszázad felfedezését. Végül elnézi a nemeseket, akik az angol etikett szabályait betartva igyekeznek elfogyasztani a vacsorára készített fűszeres tehéstartós és a ragadós kávé. Látni a vándor arcán, hogy viaskodik, tudja, nem volna szabad bemennie abba a sátorba.

De persze nem bír magával, és nemsokára ott áll a vastag vászonkupola előtt. Félrehúzza a vásznat, és odabenn... odabenn pedig, isten tudja, hogyan és honnan, egy fából ácsolt kád áll, gyertyákkal körülvéve. A vízben ott fekszik a drága hölgy, gyönyörű szemében a gyertyák fényei csillognak. Tekintete a fiún függ, és oly fájdalommal teli, amelyet az még sosem látott ezelőtt.

„Nagyon vigyázz, mit kívánsz, miről álmodozol”, mondja a nő, „mert előbb-utóbb minden kívánság valóra válik.”

A vándor ekkor odamegy hozzá.

A hercegnő jobbán puha prémkesztyűt visel, finoman simogatja vele a testét.

A vízben mandulák lebegnek.

A vándor kivesz egyet, megeszi.

Aztán a mandula ízével a szájában a hölgyhöz hajol, és megcsókolja őt. A kesztyűbe bújtatott kezecke már a fiú arcán, mandula-darabkák a nő szájában is...

...

– Jaj, nem erre gondoltam! – szakította félbe Elisha Orint. – Hogy mondhatasz ilyen történetet késő éjszaka?

Orin halkan kuncogni kezdett a kémény túloldalán.

– Ezer bocsánat, kisasszony!

– Másnap, másnap mi történt? Tényleg nem találta őket senki, elsöktek az oázisból?

– Igen, úgy valahogy... Ők és két teve eltűnnek, a nyomokat pedig meg hamar elfújja a sivatagi szél...

2.

Ahhoz, hogy nyitásra mindennel elkészüljenek, igen korán neki kellett látniuk a munkának. Mire Orin leért a Teaházba, Elisha már befűtötte a kandallót, két méretes kannában felrakott vizet forrni, és egy ártatlan dalocskát dúdolgatva épp a kabátját vette. Az ablakokon túl, a hóban az emberek olyanok voltak, akárha a lány dalának apró, fekete hangjegyei lennének csupán.

A Teaház mögött nyáron díszes kert nyílt a város parkjára, most azonban csak hólepte buckák jelezték a padokat és lugasokat. Ahogy Elisha nekiveselkedett az utca havának, a közeli pékségből süllő kenyér illatát sodorta arra egy szellő; Liam egy lovasszekér bakjáról figyelte a lányt, majd Orint, aki kérdő tekintettel várt rá a ház mögött. A szekér öles fenyőrönköket hozott a gát mellett álló fűrészmalomból. Liam intett a fiúnak, hogy segítsen a kocsisnak ledobálni a rönköket, ő maga pedig egy kétkezes fejszével nekiállt felhasogatni. Liam igen fukarul bánt a szavakkal és kíméletlenül a fával; mikor már jó pár hétre elegendő fahasáb tornyosult a ház mögött álló tüzelőtárolóban, csak annyit mondott Orinnak, hogy akkor nekiállhat vizet pumpálni odabenn...

A Teaház közepén állt a kandalló, onnan indult minden – és ott is ért véget minden. A tűzhelytől jobbra húzódott a pult a különféle kannákkal és tealádákkal. Elöl az asztalok és székek, egy kijárat az utcára, egy másik meg a kertbe, ahol nyáron szolgálták ki a vendégeket. A kandalló háta mögött fal választotta ketté a földszintet, mögötte volt a konyha, ahol a kút meg a vizeshordók is álltak.

Liam megmutatta a fiúnak, hogyan kell a vízpumpát működésre bírni, aztán vödörket kerített. Orinnak igencsak iparkodnia kellett, hogy lépést tudjon tartani vele, Liam szinte helyből öntötte a vizet a vödörökből a hordókba. Orin azonban összeszorította a fogát, és nem adott a másíknak lehetőséget arra, hogy szóvá tehesse lassúságát. Mikor aztán színültig voltak a vizeshordók, Liam ledobta a vödöröket, és biccentett Orinnak, hogy elég lesz. Ekkorra már mindketten nekimelegedve fűjtattak, a kandalló meg a munka alaposan megizzasztotta őket.

– Na, gyere! – morogta Liam.

Elisha már várta őket a teázóban. A pulton két hatalmas kosár terpeszkedett, tele süteménnyel és kenyérrel. A lány mindkettőjüknek kezébe nyomott egy-egy cipót, és saját meg füstölt húst vágott hozzá. Mialatt ettek, levette a tűzhelyen forró két kannát. Az egyikből teát készített nekik, a másikat egy, a hordók mellett álló dézsába öntötte, majd hideg vizet kevert hozzá. Somerset utasítására ugyanis mindnyájuknak naponta kellett tisztálkodniuk. Liamnak ez láthatóan nagyon nem tetszett, csak a kezét meg az arcát mosta meg úgy-ahogy, és közben azt dörmögte, nem zsidó ő, hogy mosakodjon. Orin nem szólt egy szót sem; már amúgy is túl sok tengeri só száradt a hajába.

Mikor a pár utcával lejjebb álló templom harangja nyolcat kongatott, és mindennel készen voltak, Elisha felmosta a konyhát. Ekkor aztán lejött Somerset is az emeletről. Egy barna térdnadrág és egy barna mellény volt nála; Orinnak adta.

– Nekem tetszik ez a furcsa maskara, amit viselsz, de némelyik vendég tán megütközne rajta – mondta. – Az inged maradhat, de előbb próbáld fel ezeket!

Mikor aztán a fiú átöltözve visszatért szobájából, Somerset csipőre rakta kezét, úgy mérte végig. Orin megigazította mellényét, és egy vászondarabbal összefogta bozontos haját. Prémshín utazócsizmája ugyan rontott valamiképp az összhatáson, de amúgy felettebb meggyőzően mutatott.

Somerset a pulthoz intette a fiút, és elmagyarázta neki, hogyan dolgoznak. A teázó asztalait három csoportra osztották. Elisha szolgálta ki a bejáratnál nézve jobb oldalra ülő vendégeket, Orin kapta a bal oldalt, Somerset meg a kandalló közelébe, hátulra ülő vendégekkel tördött. Ekképp a pult is három részre volt osztva, mindhárman maguk készítették a rendelt italokat. Liam táplálta a tüzet és mosogatta a csészéket a hátsó konyhában.

– Használhatom a saját felszereléseimet? – kérdezte Orin.

– Persze – bölintott Somerset. – Hanem azt elfelejtettem kérdezni, a csokoládé főzéséhez is értesz-e?

Orin megrázta a fejét.

– Bevallom, hallottam már róla, de még életemben nem kóstoltam.

– Segtünk. Ha valaki csokoládét kérne, szólj nekem vagy Elishának. Később majd megmutatjuk, hogyan kell elkészíteni.

– És Maya? Ővele mi van?

– Egyelőre érd csak be annyival, hogy ő akkor jön-megy, amikor akar. Lehet, hogy a világot járva ahhoz szoktál hozzá, mindenbe beleütheted az orrod, de ebben a városban ne akarj mindent tudni!

Orin ezek után csendben maradt és inkább figyelte a többieket, hogy mindennel minél hamarabb tisztában legyen. Igyekezett mindent úgy csinálni, ahogy Somerset, kivéve persze a tea főzést. A délelőtti órákban még kevesen jöttek, inkább csak néhány drága prémekbe öltözött úrhölgy, akik egymással társalogtak az utcára nyíló ablakok mellett. A fiú tette készen rendezgette felszereléseit, Elisha viszont megnyugtatta, hogy reggel lazíthat még, később lesz majd annyi dolga, hogy nem ér rá levegőt venni se. Addig is büszkén megmutogatta a teákat. A polcok roskadoztak a különféle minőségű és finomságú kínai congou teáktól, volt egyszerű kevert tea és válogatott lapsang souchong meg ichang, aztán pedig különféle ízesített teák, amiket Somerset maga készített a beérkező szállítmányokból. Sőt, voltak olyan gyógyteák is, melyekről Orin még sosem hallott, a helybeli őslakosok viszont már évszázadok

óta használták azokat idegnyugtató vagy lázcsillapító hatásuk miatt. Elisha elmondta, hogy néhány hölgyvendég szokta őket kérni, amikor migrénes görcsök gyöttrik.

Orin viszont se zöld, se oolong teát nem talált.

– A zöld teát ismerem, de errefelé sosem hoznak, meg nem is szeretik a helyiek, túl enyhe az ízlésüknek – mondta Somerset. – Viszont miféle ez az oolong tea, amit állítólag tegnap is készítettél, honnan származik?

– Kínában ismertem meg, mikor megszőktünk Kanton kikötőjéből – válaszolta Orin. – Az oolong tea valahol félúton van a fekete és a zöld között. Nem hagyják annyi ideig fonnyadni, mint a feketét, hamarabb kiszáritják, így megőrzi a zöld tea lágyágát, viszont a fekete teára jellemző aromák némelyike addigra már kiérlelődik benne.

– Tulajdonképpen kicsoda Somerset, és hogyan lett a Teaház? – kérdezte Orin Elishától, miközben figyelte, ahogy egy drága parókát viselő hivatalnok az őáltala főzött teát issza.

Somerset ekkor éppen az emeleten volt,

a bejárat előtt elhajtott egy lovaskocsi,

a hivatalnok keze egy pillanatra megdermedt, ahogy szája a csészéhez ért,

Elisha a pultra támaszkodott, úgy kezdett magyarázni Orinnak:

– A néném egy angyal. Az után nyitotta a Teaházat, hogy a férje, egy gazdag kereskedő, meghalt, és gyerekeik nem lévén, őrá szállt a vagyona.

– Meghalt? De hiszen Somerset még fiatal! Hány éves? Harminc, ha meglehet?

– Harmincöt körül. A volt férje, Mr. McMahan, hat éve halt meg, nem sokkal a háború után. Állítólag egy francia kalózhajó süllyesztette el a vitorlását, valahol a déli tengereken. Tudod, anyám halálát követően cselédként kellett keresnem a kenyerem, először Mr. Colston házában, aztán Somersetnél. Mr. McMahan még élt, és az igazat megvallva, de ne mondd el senkinek, én sosem kedveltem őt, mert olyan nagyon komoly úriember volt, sosem mosolygott, a dolgoknak mindig csak a rossz oldalát látta. Szerencsére nem volt otthon sokat. Mikor meghozták a halálhírért, Somerset hetekre bezárkózott a szobájába, még enni sem jött ki. Aztán egy hajnalban magához hívott, és csak annyit mondott, Elisha, ideje új életet kezdenünk. Mivel valahogyan meg kellett élnie, és mindig is imádta a teát, hát eladta a régi, drága rezidenciát, menesztette az összes többi alkalmazottat, és felépítette a Teaházat.

– És akkor ő meg Liam...?

– Dehogyan! – rázta meg Elisha a fejét. Az egyik vendég ekkor magához intette, el kellett mennie. Mikor aztán felszolgált a kért süteményt, visszatért Orinhoz, és folytatta: – Ezt hogy gondoltad?! Liam ugyanúgy szolgál itt, mint mi. Afféle menekült volt, az egész családja elpusztult az éhínségekben. Nyugatra akart menni, de pénzre volt szüksége, nekünk meg jól jött egy erős férfikéz. – Elisha itt elmosolyodott: – Tudod, drága nénémnek éppen a kikötőknél volt dolga, és akkor akadt rá. Liam céltalanul ténfergett, és egy kopott hegedűn kívül semmije sem volt. Azt hiszem, nénémnek éppen a hegedű miatt akadt meg rajta a tekintete, megtetszett neki, ahogy Liam, semmi más dolga nem lévén, egy hordón ülve a nótát húzta. Liam először csak pár hónapra vállalta el a munkát, átmenetileg, mert milyen dolog, hogy egy férfi porcelánokat mosogat, de aztán maradt egy évig, aztán az egy évből kettő lett, és különben is, rendes,

megbízható ember, így aztán sosem ment tovább. Egy közeli bútorkészítőnél lakik, és nála dolgozik néha, meg főleg itt. Nem, Somerset egyedül él, dehogyan fogad férfi vendégeket!

– Értem – mondta Orin. Hirtelen igen komor lett, ami érthető, alig pár perc alatt tucatnyi ember halálával szembesült. Tovább akarta kérdezgetni Elishát, de ekkor meglebbent a hátsó konyha átjáróját takaró függöny – Maya érkezett. Elisha kitörő örömmel fogadta, kedves barátnéjának nevezte, a karját fogta. Maya viszonzta köszöntését, de gondjai lehettek, mert aggódva tekintett körbe, csendben maradt.

Újabb vendégek érkeztek, Elisha a fogadásukra sietett. Orin feltett főni egy újabb kanna vizet, hogy ezzel is segítsen neki, és hogy addig se kelljen tétlenül állnia és bámulnia Maya szépségét. Liam közben behozott egy tálca tiszta csészét. Maya megpróbált úgy tenni, mintha a porcelánok törölgetésével lenne elfoglalva. Orin végül annyit mondott csak:

– Ani.

Maya láthatóan összerezzent a fiú hangjára.

– Tessék?

– Hogy került ide?

Maya sötétbarna tekintete riadtan villant Orinra.

– Elisha a dajkája. Azért van itt néha.

A fiú elgondolkodva fejet hajtott.

– Értem.

Maya nem válaszolt, elfordult, menekülni próbált a fiú elől. Valószínűleg feszült csend telepedett volna kettőjük közé, ha ekkor nem nyílik a Teaház ajtaja, és nem sétál oda hozzájuk egy csipkés ruhákat viselő, ápolt arcú úriember.

– Fialalúr! – intette magához Orin. – Somersettel akarok beszélni, de azonnal! – A férfi itt elegánsan megrendítette sétatálcáját. – Mondja meg neki, hogy Sir John keresi!

Orin tekintete a férfiről a bejárat előtt várakozó díszes fogatra villant. Nem akárkivel állhat szemközt, állapította meg. Leginkább valamiféle gazdag kereskedőnek vélte. Mialatt az úr félvállról utasította Elishát, hogy tegyen neki szabaddá egy félreeső asztalt, Maya felment szólani Somersetnek.

– Itt az ideje, hogy megmutasd, mit tudsz! – mondta Somerset a fiúnak, mikor leért a teázóba. – Ichang-teát főzz, és mézet meg tejet szolgálj fel hozzá!

Mialatt a fiú a teát készítette, Somerset és a férfi a szokásos köszöntési formulák után leült beszélgetni. A férfiből sugárzott a magabiztosság, látszott rajta, nagyon is tudatában van gazdagságának és hatalmának. Nem kerülte el azonban Orin figyelmét, hogy Somerset milyen keményen tartja magát, egyenrangú félként beszél vendégével, akit ez időről-időre zavarba ejt.

– Nem azt mondtad, hogy Somerset nem fogad férfi vendégeket? – kérdezte Orin.

– Tudod, a nénémet nagy becsben tartják a városban – folytatta Elisha a pletykálgodást.

– Szombat esténként itt nálunk gyűlnek össze a kereskedők, megbeszélni a dolgaikat. Aminek persze a Kormányzó nem igazán örül, de nem tud mit tenni, mert a néném éppen azzal, hogy szembeszáll vele, az olyan tekintélyes kalmárok barátságát tudja magáénak, mint Sir John.

Orin ezek után igencsak elgondolkodva főzte meg a teát Somersetnek és Sir Johnnak. Mikor felszolgált nekik, a következő beszélgetésfoslányt sikerült elcsípnie:

– ...tegnap érkezett. Az én mólómnál kötött ki.

– Milyen az áru, John?

– Hollandok, jó minőségű tea, igen olcsó árat alkudtam ki tőlük... – A Sir, vagy csak John, ahogy Somerset szólította, elhallgatott, bizalmatlanul mérte végig a teát felszolgáló Orint. – Szóval gondold csak meg, ha érdekel, megkaphatod a legjobb ládákat, még pár napig nem szólok másnak.

– Persze nem olcsóbb, mint amit Hutchinson ígér, igaz?

A pulthoz visszaérve Orin letette a tálcáját, visszafordult.

Leplezetlen érdeklődéssel figyelte Somerset valódi arcát.

A valódi arcát, mert Orinnak egy bölcs egyszer azt mondta, hogy életük első két évtizedében az emberek arca olyan, amilyet a szüleiktől kaptak. Húsz évnek kell eltelnie, mire a lélek eléri az arcot, majd formálni kezdi; olyanná, amilyenek az emberek valójában. Orint a fiatal arcok gyakran félrevezették, de ha alaposabban megnézett egy öregembert, annak meg sem kellett szólalnia, hogy tudja, milyen ember is az. Finom vagy durva, rendezett vagy torz arckifejezésük idővel az emberek arcára írta egész életüket.

Somerset arca akarásról, kitérőkről mesélt. Koráról csak a szája szegletében és a szeme sarkában gyülekező finom ráncok árulkodtak, csupa szín és energia volt. Látszott, hogy reggelente úgy ébred, aznap ezer dolgot szeretne elvégezni. Látszott rajta, hogy jó módban nőtt föl. Azon a vidéken, ahonnan Orin származott, egy harminc körüli paraszt már a fogait hullatta és az öregkorra készült.

Ugyanakkor, ha a nő a tömeget otthagya leült egy félreeső székre, mintha szokatlan sötétség gyülemlt volna fel az árnyékában. Sötétség, mely falat emelt Somerset köré, és úgy penderítette arrébb Orint, akár egy váratlan hullámhegy a viharba került hajót. A nő tekintetében ilyenkor gondolatok milliói csillogtak; Orin az egyre kínzóbb csend miatt szeretett volna beszédbe elegyedni vele, de közben éppen a nő hallgatása volt az, ami elbizonytalanította, nem tudott mihez kezdeni Somersettel.

Képtelen vagyok még csak ránézni is, nemhogy megállni a tekintetét. Miképp találhatott rám? És hogy ülhetett úgy ott a sarokban, mintha csak a sarki pékségből jött volna át egy teára? A világ végére is elment, olyan helyeket járt be, ahová józan utazó sosem merészkedne. Olyan utakról tért meg, amelyeket ép ésszel befogadni nem lehet.

Összekavarodnak körülöttem a falak, nem találok a helyes irányt. Kimentem magam a társaságból, és egyik lépést teszem a másik után, erőltetett magabiztossággal, mindig csak ki, ki a hidegbe. Talán senki nem vette észre távozásomat; a zsvaj elcsendesül, mikor a nehéz faajtó becsapódik mögöttem.

A hátsó kertben gyűlő délutáni félhomály védelmébe vesz, elrejt engem, ahogy végül a fatárolóban egy rakás frissen vágott tűzifára zuhanok. Az arcom lázasan tüzel, és azon kapom magam, hogy marékszám gyűjtöm a havat. Jéghideg, ahogy az államhoz ér, de mégsem hideg eléggé, inni kezdem a jeges olvadékot, egyre mohóbban, hátha sikerül belülről visszafagyasztanom magam. Minden porcikám tüzel, közben mégis nyugodt vagyok.

Sosem hittem benne, hogy újra látom majd.

Sosem kételkedtem benne, hogy újra látom majd.

Tudom, vissza kell mennem, de itt akarok maradni, hátha a fenyőrönkök illata vagy a szél

hidege elrejt a sorsom elől. Tíz, tizenöt percig biztos maradhatok még, mielőtt bárki keresni kezdene... Talán bemászom a farakások mögé, ahol senki sem lát, összekuporodom, mint egy kisegér, és átalszom a telet. Mikor aztán tavasszal rám találnak majd, ő már rég elhajózott, már nem lesz sehol.

Itléte oly elkerülhetetlen, meglepő és félelmetes, mint a folyók áradása.

Megrázom magam. Örület. Ő is csak egy férfi. Nem holmi érzélgős csitri vagyok, hanem egy felnőtt nő. Kötelezettségeim vannak, komoly kötelezettségeim. Mindent elmondok neki, ha beszélni akar velem. Megmondom azt is, hogy el kell mennie.

Erős leszek, távolságtartó. Nem dőlök be ennek az ostobaságnak.

Felállok és eligazítom a szoknyáimat, majd megfordulok, készen arra, hogy visszamenjek. Aztán megtorpanok, a lélegzetem is elakad.

Ott áll az ajtóban, rezzenéstelenül, és engem figyel.

A tekintetünk találkozik.

Megfulladok.

Ahogy délután odakinn sötétedni kezdett és egyre húlt az idő, úgy tértek be egyre többen a Teaházba. Kereskedőkkel, tehetős polgárokkal telt meg a teázóhelyiség. Barátok és üzlettársak beszélgettek bizalmasan, házasulni készülő fiatalok találkoztak egymással, szigorú szülői felügyelet mellett, persze.

Elisha és a többiek most aztán nem értek rá beszélgetni, jószerivel ötpercenként akadt valami tennivaló. Asztalokat tisztítani. Az újonnan érkezőkkel törődni. Fejben tartani, ki mit kért. Megfőzni, felszolgálni a teát, aztán kezdeni az egészet előlről. A legnyugodtabb munkája vitathatatlanul Liamnak volt. Gondtalanul fütyörészve mosogatta a kínai porcelánokat, és félóránként megpakolta a tűzhelyet meg a kandallót.

– Én nem értem, mit finnyáskodsz meg kényeskedsz itt! – vetette oda egyszer Orinnak, aki minden egyes kanna teát különös odaadással készített el. – Egy jó tea olyan sűrű, hogy egy egér keresztülfuthat a tetején!

A fiú erre nem válaszolt semmit. Szórakozottan forgatta egyik keverőpálcáját az ujjai között.

...

– Elisha?

– Igen, néném?

– Pihenj egy kicsit, megleszünk nélküled is.

– Akkor megfőzöm a vacsorát, rendben?

– Kedves vagy, de van időd, nem kell sietni.

...

– Segítenél, Somerset? Forró csokoládét akarnak.

– Semmi gond. Ahogy elnéztelek, hamar bele fogsz jönni. Vedd le azt a fadobozt a középső polcról!

– Ezt?

– Igen.

– Tessék!
– Olyan, mintha apróra őrölt kávé lenne, látod? Szagold meg. Milyen az illata?
– Érdekes. Kicsit keserű.
– A tejet tudod, hol van, a konyhaablakban. Öntsd tele valamelyik sárga kannát, és rakj hozzá öt kanállal. Lassan kevergesd, és szólj, ha felforr!t
– Értem.
– És még valami!
– Igen?
– Lehet, hogy ahonnan te jössz, ezt szabad, de ne nézd a nőket ilyen nyíltan, főleg ne engem! Az egyik vendég, Mrs. Clark, máris kérdőre vont, kicsoda is vagy te?!

...

– Mi a gond, Elisha? Zavartnak tűnsz tegnap óta.
– Ugyan, semmiség... Biztos csak az időjárás teszi.
– Ne lazítsunk a fűződön? Hátha túl szorosra húztad.
– Igen, talán nem ártana, kedves vagy! Tudod, siettem, még Orin előtt fel akartam kelni.
– Csak nem tetszik? Ugyan már!
– Olyan furcsa a kiejtése, szerinted nem?
– Messziről jött. Neki meg a mi angolunk furcsa. Jó lesz így?
– Igen, köszönöm. Máris jobb.

...

– Igyunk még egy teát, fiúk!
– Miért is ne, kérlek, de most valami igazi különlegességet próbálunk ám ki!
– Természetes, de én fizetem, ragaszkodom hozzá.
– Nahát, Jonathan, ez igazán rendes tőled!
– Kérlek, természetes...
– Megteheti, házasodni készü! Hanem áruld már el, hármunk között marad, hová tűnsz csütörtök esténként?
– És ne szédíts azzal, hogy Clarence-et látogatod meg!
– Az istenért, fiúk! Hát így bízson bennetek az ember?
– Ki vele, ki az? Bennünk bízatsz, tudod jól!

...

– Milyen minőségű a tea?
– Milyen tea?
– Amit az a hajó csempészett be a kikötőbe, amelyikkel te is jöttél.
– ???
– Ugyan már, Orin! Betoppansz hozzám te, azt állítva magadról, megjártad Kínát is. Aztán meg kiderül, egy holland csempészhajó egész véletlenül ugyanaznap tűnt fel az öbölben.

– ...

– ...?!

– Nagyon jó. Első szüretelés. Főleg paklum meg fekete-congou. De nehogy vegyél belőle azon az áron, amit ez a Sir John ajánlott!

– Ezt hadd döntsem el én. Egyértelmű, hogy John is hasznot akar húzni belőle. Ha nem fogadnám el a feltételeit, nem hozzám jött volna először, nekem ajánlva a legjobb ládákat.

...

- Tehát? Miben segíthetek, Mr. O’Glee?
- Kényes ügy, Dr. Gedney... Nem is tudom, hol kezdjek neki... a feleségemről volna szó...
- Kérem, semmi gond, ezért jöttünk ide, itt barátian, de facto beszélgethetünk!
- Igen, igen... Nos, tudja, az egész a harmadik lányunk születése után kezdődött... Jaj, olyan kínos erről beszélni... A feleségem rendes, templomba járó asszony volt, ráadásul még fiatal, huszonhárom éves múlt a nyáron. Mikor a szüleitől hozzám került, még semmi baj nem volt vele.
- És aztán?
- Én ügyvéd vagyok, Dr. Gedney, nem értek ezekhez a lelki dolgokhoz. Ingerült lett és egyre többet ájuldozott. Hathorne tiszteletes többször járt nála, imádkozni a lelki üdvéért, mert a végén már azt is elutasította, hogy templomba menjen.
- Derék, derék... és ekkor sem javult az állapota?
- Mi mindent megtettünk, doktor úr, külön dajkákat fogadtam, hogy azok vigyázzanak a lányaimra, és neki csak a háziasszonyi teendőkkkel kelljen foglalkoznia. De ez sem segített, és mostanra... khm, megbocsásson...
- Igen?
- Már házastársi kötelességeinek sem hajlandó eleget tenni, folyton elutasít! Kezdek attól félni, ártó szellem szállta meg.
- Értem, értem... tehát ideggyengeség, ingerlékenység és dühkitörések. Ne féljen, semmi olyasféléről nincs szó, ezek mind a hisztéria tünetei, fehérnépek között elterjedt betegség. Tudja, a női szervek nedveinek túltengése okozza, ezért is jelentkezett az Ön által előbb említett tünet. Ellenkező eset is előfordul, hogy túl sokszor akarná férjét az asszony, az a hysteria major.
- És gyógyítható?
- Természetesen, Mr. O’Glee. Az Akadémia hatékony eljárást dolgozott ki rá, műtéti úton el kell távolítani a méhet, és a nő állapota rögvest javulni fog. Egyelőre hozatok nyugtatószert, naponta adja be neki. És ügyeljen rá, hogy más nő ne látogassa, a kór ragályos is lehet. Minden rendben lesz, meglátja. Addig is, nem iszunk még egy teát?
- ...
- Szóval tényleg te vagy Ani dajkája?
- Ezt meg honnan tudod?
- Maya mondta.
- A-aha, értem. Igen, én.
- És nem tartják furcsának az emberek, hogy csak úgy idehozod?
- Jaj, Orin, kedves, olyan vagy, mint Ani, te is mindig túl sokat kérdezel! Ha vigyáznom kell rá, van, hogy idehozom. Igazán okos és rendes kislány, nincs vele sok gond.
- ...
- Üdvözlöm, Mr. Adams, de jó újra látni Önt!
- Hölgyem, enyém a megtiszteltetés!
- Foglaljon helyet, kérem. Mit hozhatok Önnek?
- Én igazán nem, csak beszélgetni...
- Ugyan, Mr. Adams, félre a szerénységgel, Önnek nálunk sosem kell fizetnie!
- Zavarba hoz, kérem... talán csak valami egyszerű, olcsó teát. Jó erősen áztassa ki, ha kérhetném, ma este még jó pár cikket meg kell írnom...
- Ahogy parancsolja! Levertnek látszik, Mr. Adams. Történt valami a Városházán?

– Jaj, ne is kérdezze, drága Maya, kezdem teljesen kilátástalannak érezni az egészset! Inkább azt mondja meg, kegyed hogy van mostanság?

...

Mikor aztán a vendégek este jó keresztényhez illően hazatértek otthonaikba, esti imádságra meg vacsorához, szédülten állt le a sürgés-forgás a lassan üresedő Teaházban. Liam, miután megpakolta egész éjszakára, elégedetten nyújtózkodva leült a kandalló mellé, halkan dúdolt magának. Elisha Mayával beszélgetett, a csészéket rendezték el másnapra. Orin a pult mögé, egy árnyékos sarokba húzódott, Somersset meg néhány hátramaradt vendéggel beszélgetett a kandalló előtt. Odakinn felerősödött a szél, és néha mintha a hó is hullani kezdett volna, de lehet, hogy csak a szomszédos épületek tetejéről söpörte le egy-egy szélroham.

– Ejnye, fiatalember, hát miért bújik így el?

A lila ruhás öregasszony volt az. Orin közben Elishától megtudta, hogy Mrs. Halsey a neve, özvegy Mrs. Halsey a pontosság kedvéért, a férje hajómérnök volt, és hogy a fél várossal rokonságban áll; a fiú örülhetett, hogy olyan jó benyomást tett rá, mert ha Mrs. Halsey valakit kedvelt, akkor azt hamar befogadta a közösség. Az öregasszony és az ötvenes éveit középen járó úriember, Mr. Adams egy, a kandallóhoz közeli asztalnál ültek. Épp a Városháza gondjairól beszélgettek, amikor Mrs. Halsey odaszólt a fiúnak.

– Néha jólesik egyedül lenni – válaszolta Orin óvatosan.

– Nagyon finom teát főzött, ugye, Mr. Adams?

– Meg kell hagyni, nem volt rossz.

– Ugyan már, mitől ilyen mogorva, drága barátom? Ennyi kényelmet igazán megengedhetne magának, a tea nagyon finom, ha tudná, a tegnapi egyszerűen csodálatos volt!

– Köszönöm, Mrs. Halsey.

– Hanem nekem ideje volna indulnom, sok még a dolgom – szabadkozott Mr. Adams, és már állt is fel, hogy induljon.

– Dehogy megy, fiatal még az idő! – szólt rá Mrs. Halsey.

Orin feje már zúgott az aznapi emberáradattól, gyanította, hogy nem tudná megmondani, melyik archoz melyik név tartozik, hát most szorgalmasan figyelte az ott maradtakat. Ez a Mr. Adams például igen különös figura volt: ruhája jó szándékkal is alig volt mondható 'egyszerű szabásúnak', inkább volt igénytelen. Arca viaszszínű, szürke szemei izgatottan, megállás nélkül pásztázták a külvilágot, ha pedig beszélni kezdett, szája szeglete önálló életetelve rángatózott. Mielőtt Mrs. Halsey asztalához ült volna, néhány kereskedővel vitázott valamiről egy félreeső asztalnál, órákon keresztül.

– Hanem tud-e más történeteket is? – kérdezte Mrs. Halsey kedves hangon. – Olyan lelkesedéssel mesélt tegnap, hátha megjönne tőle Mr. Adams életkedve!

Erre aztán többen is felkapták a fejüket, köztük Elisha és Liam, az utóbbi igencsak dölyfösen. Orinnak tiltakozni sem volt ideje, mindenki feléje fordult, s többek azok közül, akik előző este is jelen voltak, nógatni kezdték.

– Gyerünk, gyerünk!

– Meséljen arról, hol tanult meg teát főzni!

– Azt állítja, járt Kínában is! – Ez Liam hangja volt. – Miket mesélnek hát arrafelé?

– Ez az! Mondjon egy kínai történetet, fiatalember!

Orin Liamra pillantott, de inkább csak lustán, semmint szemrehányóan, ahogy a férfi várta volna. Kilépett a pult elé, hogy mindenki láthassa.

– Legyen hát! Ismerek egy afféle legendát... A Kelet-Indiai-óceán hajósai mesélik, akiknek meg a Gong Hang kereskedői adták tovább, így hát csak kevesen tudják, mennyi belőle az igazság, és mennyi a fantázia.

Úgy tartja a hagyomány, hogy a Mennyeek Országá kerek, míg a Föld négyzet alakú, és ott, ahol a Mennyeek kerek árnyéka erre a négyzetre vetül, található a Tian Xia, a 'Szentseges Középső Birodalom', vagyis Kína. A négyzet széleit pedig a különféle barbár yi népek lakják, akik soha nem említhetők egy napon a Mennyeek Fia, a Császár népevel.

Akárhogy is, Kína a bölcsesség, gazdagság és harmónia birodalma, éppen ezért nem nézik arrafelé jó szemmel a barbár idegeneket. Kivételt képeznek ez alól az Orosz Birodalom kalmárjai, akik szabadon léphetik át Kína határát, és békés kereskedelmet folytatnak évszázadok óta. Tudni kell persze, hogy az út nehéz és kegyetlen: tizenhat hónapig is eltart a tízezer mérföldes zarándoklat, és számtalan veszély fenyegeti a karavánokat. Szélviharok, sakálfejű mongol lovasok, sárkányok támadnak az utazókra.

Történt egyszer, hogy egy efféle orosz karaván egészen Beijing városáig elment, ahol a Fenséges Császár palotája is található. A kereskedők selyemért, teáért, gyógyszerekért és porcelánért jöttek, cserébe tengernyi ezüstöt és a Cár jókívánságait hozták magukkal. Liün-Hsze helytartó szívélyes vendéglátásban részesítette a leggazdagabb kereskedőket, illő lakomát tartott a tiszteletükre.

Az urak igen jól érezték magukat, és úgy esett, hogy a temérdek földi javak közt arról kezdtek diskurálni, vajon mi lehet a legtökéletesebb dolog a világon. A vita hosszasan és egyre több résztvevővel folyt, az álláspontok igencsak megoszlottak. Végül sikerült három lehetőségre korlátozni a figyelmüket. Ez a három: Isten, a női test, no és persze egy igazi moszkvai multság volt. Csakhogy ekkor Liün-Hsze, aki eddig csendben hallgatta vendégeit, felállt, és méltóságteljesen meghajolt.

„Bölcsességetek igen tiszteletre méltó, ámde tévúton jártok”, mondta. „Ez azonban megbocsátható, hiszen valószínűleg még sosem hallottatok a 'Mennyei Teáról', melyet külön Császárunk számára készítenek. Engedelmetekkel az a tea a létező legtökéletesebb dolog a világon. A legjobb termőföldek legtisztább cserjéinek a legszebb hajtásait válogatják össze, melyeket aztán mesteri szakértelemmel és kényes odafigyeléssel készítenek el, de úgy ám, hogy ez az aprólékos és halálosan titkos procedura hónapokig is eltart, és az eredmény csupán háromládányi tealevél évente, melyet aztán külön testőrség kísér a császári palotába. Senki más nem ihat belőle, csakis a császári család. Úgy mondják, mágikus erővel rendelkezik, meghosszabbítja az életet, aki issza, sosem betegszik meg, és ez a tea adja Császárunk mérhetetlen bölcsességét is, amellyel földjeit oly okosan kormányozza. Nézzetek szét magatok körül, lássátok a Szentseges Középső Birodalom gazdagságát és harmóniáját! Vajon kell-e más bizonyíték?”

A kereskedők ámulva hallgatták Liün-Hsze szavait, nem is vitatták az igazát. Furcsa csönd telepedett rájuk, és másnap igyekeztek minél hamarabb megkötni üzleteiket, majd hamarosan, ki sem pihenve az odaút fáradalmait, újra útra keltek.

Alig telt el azonban egy esztendő, a kereskedők egyike máris visszatért Beijingbe, méghozzá

egy száz tevéből álló karaván élén, a tevéi pedig arannyal megrakodva, roskadásig. A kereskedő bebocsátást nyert a Császár színe elé, és persze üzletet ajánlott: száz tevényi aranyat egyetlen ládáért abból a teából.

„Ajánlatod otromba, ráadásul sértő is! Számomra a te aranyad nem ér többet az utca poránál, hogyan gondoltad, hogy ezért cserébe akár egy csészényi italt is kaphatsz?” felelte a Császár mérgesen. A kereskedőt még aznap kivégezték, felnégyelt testét elrettentésül kiszögezték Beijing városának négy kapujára. Szolgáit a tevéivel és aranyával együtt visszafordították Oroszország felé.

Nem telt le az újabb esztendő, és egy orosz báró érkezett a Császár palotájához. Egy titokzatos, elfátyolozott arcú nőn kívül nem kísérte őt senki.

„A teáért jöttél”, bölintott a Császár. „Vakmerőséged bámulatba ejt! Tudd meg, ezért most még bántatlanul elmehetsz.”

A báró azonban dölyfösen kihúzta magát.

„Egyetlen csészényit kérek csak abból a titkos főzetből. Cserébe pedig ezt a rabszolganőt adom, kinek szépségéhez foghatót nem látott még a föld!” mondta. Intésére a nő leoldotta fátylát, és feltárta köntösét. Azt mesélik, olyan gyönyörű volt az a nő, hogy ha levetette ruháit, megszűnt a rend a világban, és közelében a vakok újra láttak. Haja színe akár az érett búzamezők, aranybarna, öle meg oly ígéretes, mint a nyílra kész lótuszvirág.

„Ami nem a tiéd, azt nem adhatod nekem”, mondta a Császár a rabszolganőre pillantva, és végtelen bölcsességében a báró felnégyelt testét ezúttal a birodalom négy szegletébe küldte el, hogy messzi földön híre menjen a dolognak, és elejét vegye a további felesleges vérontásoknak...

...

Miután Orin elhallgatott, a Teaházban maradtak igencsak elgondolkodva ültek helyükön. Késő volt már, odakinn elült minden zaj. Liam csak ekkor vette észre, hogy a kandalló tüze kezd elparázslani, egy álmos nyögéssel rakott hát rá pár fahasábot.

– Mi történt a rabszolganővel? – kérdezte Somersset a pult mögül.

– Visszakapta szabadságát, és a Császár udvarában maradt.

A férfiak ezt hallva elismerően hümmögtek.

– És a harmadik?

– Milyen harmadik, Mrs. Halsey?

– A mesékben nem három próbálkozás szokott lenni?

– Dehogynem.

– Hát akkor?

– Nagyon késő van már – mondta Orin. – És az egy nagyon-nagyon hosszú történet.

Ezt hallva többen nőgatni kezdtek, hogy legalább azt mondja el, ki volt az, és sikerrel járt-e a harmadik próbálkozó. Hiába kérelték azonban, a fiú nem engedett:

– Hosszú még a tél. Ráérünk máskor is.

– Akkor legalább azt árul el, tényleg létezik-e az a tea!

Orin elmosolyodott.

– Hát persze.